

תקנות מנחם

גליון מס'
301*

יו"ל ערב שבת פרשת נח
ה' תשרי התשע"ג
ה' תהא שנת גאולת עליון
שנת תבוא עליון גאולה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראב

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ ה'מורה שיעורי' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

ספר טהרה ב'

מחזור ל"א (ר"ת "לכתחילה - אריבער"!) שנה כ"ט (ר"ת "כל טוב"!)

בעז"ה יום א' פרשת וזאת הברכה י"ד תשרי ערב חג הסוכות ה' תהי שנת
גאולת עליון - שנת תבוא עליון גאולה!

סיום הלכות טומאת צרעת והתחלת הלכות מטמאי משכב ומושב

לפני הוי' תטהרו

א. את הלכות טומאת צרעת התחילו בערב יום הכפורים ובפרשת
האזינו, וסיימו בערב חג הסוכות [על הקשר של טהרה לחג הסוכות - בעז"ה
בסיום הבא] וי"ל הקשר ליום הכפורים בדרך הרמוז והצחות,

בכללות כל ההלכות שבספר טהרה עיקר עניינם, להורות על הטהרה
מהטומאה ובפרט הטהרה הרוחנית מטומאת הנפשות והעבירות ע"י
התשובה [וכפי שפותח הרמב"ם את ספר טהרה בכותרת הפסוק¹: "לב
טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי", ויום הכפורים עניינו הטהרה
מטומאת הנפשות והעבירות, כמשי"ב בפרשת אחרי²: "כי ביום הזה יכפר
עליכם לטהר אתכם מכל חטאותיכם לפני הוי' תטהרו" שזוהי הטהרה
הרוחנית מטומאות הנפשות, כמשי"ב הרמב"ם בסיום הלכות מקוואות וספר
טהרה.

כולו הפך לבן טהור הוא

ב. ובפרט לטומאת צרעת יש רמז מיוחד ליום הכפורים (ע"ד הצחות),

* שלוש מאות ואחת!

בהמשך למשי"ב בגליון הקודם ע"ד המספר 300 שמורה על ש' והגליון יצא לשבת
שובה - ש' והרי כל מספר גם בעניינים טכניים בהשגחה פרטית ומורה על דרגות
וכוונות וייחודים נעלים, כפי שאומר כ"ק אד"ש מהמ"ב בשם ה"מונקאטשערי",
הגאון בעל ה"מנחת אלעזר,

ויש להוסיף שהמספר 300 מורה על שלימות (א) או 100 פעמים 3 - חזקה,
שלימות של מאה בחזקה, (ב) או 3 פעמים 100, חזקה בעניין השלימות 100.
וי"ל שהמספר 301 - הוא ה - א' - "אלופו של עולם" שלמעלה מהשלימות,
והחזקה ע"ד 101 - הא' שלמעלה מה - 101 - מאה ואחת.

ובחסידות מבואר ע"פ קבלה ש"טוב" בשורוק (מלאפום) נעלה מ"טוב"
(בחולם), ש"טוב" (בחולם) הוא דרגת יסוד ז"א ו"טוב" (בשורוק) - דרגת חסד
דעתיק יומין פנימיות הכתר, חסד עלאה, וכמשי"ב ה"צמח צדק" ב"אור התורה"
(דברים דף מ"ט [רמז]: "מה טובך", או "בטובו מחדש" על הפסוקים: "מה רב
טובך (תהלים לא, כ), וכן "טוב טעם ודעת למדני" (תהלים קי"ט, סו) וכן על מה
שואמרים בברכת "יוצר אור" ו"בטובו מחדש": ש"טוב (בחולם) הוא הטוב הנגלה
טוב (גוט), וטוב (בשורוק או מלואפום) - "התוכיות הנבחרת מהטוב (בל"א) -
דאס בעסט), תכלית הטוב-חסד עלאה. כן תהי לנו!

¹ תהלים נא, יב.

² אחרי טז, ל.

בטומאת צרעת יש דין שאם פרחה הצרעת בכל גופו הריהו טהור, כמשי"ב
בפרשת תזריע³ "כולו הפך לבן טהור הוא" ונפסקו ברמב"ם בפרק, וזהו
הרמז ליוה"כ שכולם "מתעטפים לבנים" ומתקיים "אם יהיו חטאיכם
כשנים כשלג ילבינו"⁴ והסימן היה בבית המקדש שהלשון של זהורית
שקשרו על השעיר לעזאזל ואח"כ על הסלע, נהפך מאדום ללבן, וזהו ע"ד
הצחות הרמז ב"כולו הפך לבן טהור הוא", שכל עם ישראל נהפכו ללבן,
שעוונותיהם נתהפכו לזכויות [ווי"ל שבא ע"י האחדות שבעם ישראל שכולם
מתפללים יחד באחדות, וכמו שאומרים בתחילת יוה"כ "לפני כל נדרי":
אנו מתירין להתפלל עם העבריינים שמתגלית הנקודה העצמית של כל
יהודי, היחידה שבנפש, שעל ידה הוא מאוחד עם כל כלל ישראל ועם ה',
ובדרגה זו הכל מתכפר לו.

וי"ל שעניין זה גם מרומז במראה מקום של הפסוק "כולו הפך לבן טהור
הוא" שכתוב בפרק י"ג פסוק י"ג: ש"ג - גימטריא אח"ד, כניל שמתגלית
האחדות והקשר להוי' אחד - דרגה ה"יחידה" וגם גימטריא - "אהבה"
שבדרגה זו יש אהבה עצמית של ה' ליהודי והיהודי לה', ופעמיים י"ג -
גימטריא כ"ו - שם הוי' שמתגלה הקשר העצמי להוי', ו"לפני הוי' תטהרו".

יערוף כמטר לקחי

ג. הקשר לפרשת האזינו [שבה למדו את רוב הלכות אלון], י"ל:

בתחילת פרשת האזינו מדובר על מעלת התורה ולימודה, והאזנה לדברי
התורה, כפי שמובא ברשי"י ושאר מפרשים ובמדרשים.

וז"ל רשי"י על הפסוק בתחילת הפרשה⁵ "יערוף כמטר לקחי, תזל כטל
אמרי", כשעירים עלי דשא וכרביבים עלי עשב", ואומר רשי"י: "זו היא
העדות שתעידו, שאני אומר בפניכם, תורה⁶ שנתתי לישראל שהיא חיים
לעולם וכמטר וכו', וכטל שהכל שמחים וכו'" ואח"כ אומר רשי"י:
"כשעירים וכו' כתרגומו כרוחי מטרא. מה הרוחות הללו מחזיקים את
העשבין ומגדלים אותם, אף דברי תורה מגדלין את לומדיהן", וכן בשאר
המפרשים והמדרשים אומרים שמוסב על דברי התורה.

וז"ל רבינו בחיי עה"פ: "ובמדרש יערוף כמטר, תיזל כטל, מה המטר
חיים לעולם אף דברי תורה כן, ומה טל הכל שמחים בו אף דברי תורה כן".

השמר מלשון הרע וצרעת!

ד. וכאן הקשר להלכות טומאת צרעת,

³ תזריע יג, יג.

⁴ ישע"א, ח"י.

⁵ האזינו לב, ב.

⁶ ספרי פסיקתא זוטא, ילקו"ש תקמב.

הראשון נקרא "יורה".²² וכמו שאומר רש"י בפסוק זה על "וכרביבים" טיפי מטר, ונראה לי על שם **שיורה כחץ** נקרא "רביב" כמה דאת אמר "רובה קשת"²³ וגם הלשון הרע מגיע ופוגע ומזיק כמו **חץ** המזיק כמו שאומרת הגמרא בסוגיא דלשון הרע בערכין²⁴ שנקרא "חץ שחוט" (משוך) וע"כ מביאים את הפסוק²⁵ חיצו גיבור שנונים עם גחלי רתמים, שקאי על לשון הרע, וממיתה כחץ הנשלח מרחוק ומזיק את מי שנאמר עליו כמ"ש בפסוקים לפני^ז: "**לשון רמיה**", וגם דברי תורה פועלים לטובה ומחיים עד קצה העולם, שזהו התיקון ללשה"ר, לימוד התורה שהוא כמטר **היורה כחץ** ומחיה בחיים אמיתיים למרחוק!]

סוכות - חג האחדות והאהבה!

ז. והעניין הנ"ל של לימוד התורה יש גם קשר להלכות טומאת צרעת לחג הסוכות [כי הרי סיימו ההלכות בערב חג הסוכות]:

חג הסוכות הוא הקו השלישי של המועדים, ספירת התפארת - כנגד יעקב שעניינו **תורה** [אולי י"ל שבועות עניינו מתן תורה, וחג הסוכות **לימוד** התורה] והרי ההלכה שגם לחימוד התורה צריך להיות בסוכה. וכנ"ל התיקון לטומאת צרעת הוא לימוד התורה וכפי שהרמב"ם מסיים בהלכה האחרונה, "אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא **בדברי תורה וחכמה**".

ובפרט לימוד התורה שכדאי שיהי **בצוותא**, וכמ"ש בפרק ו' דפרקי אבות "**קנין תורה**" התורה נקנית ב"דיבוק חברים" והרמב"ם מסיים את ההלכה האחרונה בפסוק: "**אז נדברו** יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע וגו'", ועניין חג הסוכות הוא חג האהבה **ואחדות ישראל**, ואומרים חז"ל: "ראויים כל ישראל לישוב בסוכה **אחת**!"

וי"ל שסוכות חג האחדות שהמצוות של סוכות נטילת ד' מינים שמורה על אחדות ישראל והישיבה יחד שהאחדות בסוכה היא לעומת מה שהמצורע נענש על שע"י לשון הרע הפריד בין יהודים ולכן צריך עונש "**בדד ישב**", ולעומת זה בסוכות **יושבים** רבים בסוכה **באהבה ואחוה**.

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר בין ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך

על סיום הל' טומאת צרעת

א. יום הכפורים "טהרה" לפני הוי' תטהרו.

ב. ביוהכ"פ מתעטפים לבנים והחטאים כשלג ילבינו - ובצרעת כולו הפך לבן - טהור הוא.

ג. הצרעת בגלל דברים בטלים ולשון הרע בפה, והתיקון לימוד התורה בפה. ושיחת כשרי ישראל אינה אלא **בדברי תורה וחכמה**.

ד. בתחילת פרשת האזינו: יערוף כמר לקחי תיזל כטל אמרתי - דברי תורה כטל וכמטר.

ה. לשון הרע - כחיצים, והתורה כמטר - יורה כחץ.

ו. לשה"ר פועל פירוד, והעונש בדד ישב ובסוכות וד' מינים אחדות, ולימוד התורה באחדות ודיבוק חברים

ז. סוכות קו הג' - כנגד התורה.

* * *

²² עקב יא, יד.
²³ וירא כא, כ.
²⁴ ערכין טו, ב.
²⁵ תהילים קח, ד.

בסיום הלכות טומאת צרעת, בהלכה האחרונה⁷ מביא הרמב"ם באריכות (ע"פ המדרש והש"ס⁸), שהצרעת באה בגלל דיבור **לשון הרע** שבא בגלל **ביטול תורה** ודיבור דברים בטלים, כמ"ש הרמב"ם בהלכה האחרונה על עניין הצרעת: "אינו ממנהגו של עולם, אלא **אות ופלא** היה בישראל כדי להזהירם **מלשון הרע** וכו', ויצטרע ויהיה **מובדל** ומפורסם לבדו עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהיא הליצנות **ולשון הרע**, ועל עניין זה מזהיר בתורה ואומר: "השמר⁹ נגע הצרעת וגו', זכור את אשר עשה ה' אלוקיך למרים בדרך". ואח"כ מאריך הרמב"ם לתאר את המושב לצים של הרשעים שבאים ע"י הדברים בטלים וביטול תורה לדבורי **לשון הרע** וכפירה בעיקר.

תורת המצורע - לימוד התורה!

ה. וזהו שכתוב במדרש רבה על הפסוק¹⁰: "זאת תהיה **תורת** המצורע ביום טהרתו, **תורתו של המוציא שם רע**" וכן כתוב בגמ' בסוגיא דלשה"ר במס' ערכין¹¹ והצ"צ כותב באוה"ת¹² על פסוק זה שהתיקון לצרעת שבאה בגלל ביטול תורה ודיבור לשון הרע **בפה** נגד דיבור העליון והטהרה ממנה היא ע"י הגברה ותוספת בלימוד התורה ע"י **הפה** כמשי"נ¹³: ואשים דברי **בפיך**. [והגמ' שם אומרת ע"ז: "מה תקנתו של מספרי לשון הרע, אם תלמיד חכם הוא **יעסוק בתורה** שנאמר: 'מרפא¹⁴ לשון עץ חיים', ואין לשון אלא לשון הרע, שנאמר¹⁵ "חץ שחוט לשונם (מרמה דבר און ואין עץ אלא תורה שנאמר¹⁶: "עץ חיים היא למחזיקים בה".] וזהו הפירוש **תורת** המצורע ביום טהרתו - לימוד התורה וזהו העניין ש"**צרעת**" אותיות "**עצרת**", שעצרת מורה על חג השבועות מתן תורה היינו שהתורה היא התיקון והילעומות זה לצרעת, שזוהי טהרת המצורע, וזהו מה שנאמר¹⁷: "ימינך ה' תרעץ אויב", שהתורה שניתנה **מימין** כמשי"נ¹⁸: "מימינו אש דת למו" **תרעץ** ותגרש את **הצרעת** (אותן האותיות) שהוא האויב הוא היצר הרע כו' והיינו ע"י ימינך ה' נאדרי בכח¹⁹ הוא התורה כו", ו"**תרעץ** ג"כ אותיות **עצרת**".

וזה מתאים להנ"ל שלימוד דברי תורה שעל זה כתוב בתחילת פרשת האזינו, הוא תיקון לצרעת ולשון הרע, שזה מתאים למה שכתוב ברמב"ם בסיום ההלכה "אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא **בדברי תורה וחכמה** לפיכך הקב"ה עוזר על ידם ומזכה אותם בה, שנאמר²⁰ "אז נדברו דברי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפני ליראי ה' ולחושבי שמו", [וגם בקרבן טהרת המצורע²¹: "שתי **צפורים** חיות טהורות שמורים שבמקום שהי' אצלו פטפוט לשון הרע ודברים בטלים, יהי' אצלו פטפוט ושירת התורה כפטפוט וצפצוף וקול שירת הצפורים והצפורים הן **חיות וטהורות** מלאות **חיות** - שלימוד התורה צריך להיות בחיות מליאה וטהרה, ושתי צפורים רמז ללימוד התורה בצוותא ודיבוק חברים ובחיות.

המטר יורה כחץ

ו. אולי אפשר לקשר את עניין התורה שהיא כמטר כנאמר בפסוק בפרשת האזינו יערוף כמטר לקחי והמטר הרי הוא יורה **כחץ** שלכן המטר

⁷ הלכות טומאת צרעת פרק ט"ז הלכה י'.

⁸ ויק"ר פט"ז עה"פ בתחילת פרשת מצורע "זאת תהי' תורת המצורע. ערכין טו,

ב ואילך, תוספתא נגעים פי"ו ה"ו

⁹ תצא כד ח - ט.

¹⁰ מצורע יד, ב.

¹¹ ערכין טו, ב.

¹² אוה"ת ויקרא פ' מצורע ע' עז.

¹³ ישע"י נ"א, טז.

¹⁴ משלי טו, ד.

¹⁵ ירמי' ט, ז.

¹⁶ משלי ג, ח [ולהעיר פרק ג' - תורה משולשת, פסוק חי - עץ חיים]

¹⁷ בשלח טו, ו.

¹⁸ ברכה לג, ב.

¹⁹ בשלח שם.

²⁰ מלאכי ג, טז.

²¹ מצורע י, ד,ו.

בעז"ה יום ו' ערב שבת קודש פרשת וזאת הברכה (א) י"ט תשרי ג' דחווה"מ
סוכות הי' תהיי שנת גאולת עליון - שנת תבוא עלינו גאולה!

סיום הלכות מטמאי משכב ומושב והתחלת הלכות שאר אבות
הטומאות

הסוכה כמקוה

א. את הלכות מטמאי משכב ומושב התחילו ביום א' דחג הסוכות ומסיימים בער"ש דחול המועד ג' דחווה"מ סוכות, ויש לומר שיש קשר אמיץ בין הלכות אלו לחג הסוכות.

בהלכות שלומדים בספר "טהרה" מלבד כל פרטי הדינים וההלכות של הטומאות, העיקר הוא הרי הזהירות מן הטומאה, והטהרה מן הטומאה באם נטמא, שזוהי משמעות שם כל הספר "טהרה" וגם ענין חג הסוכות קשור בטהרתם של ישראל, ובהמשך ליוה"כ שנאמר²⁶: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני הוי' תטהרו", שהיא התשובה הכפרה והטהרה מהעונות, ובפרט הכפרה על מעשה העגל שביום זה אמר ה' "סלחתי כדברך"²⁷. והמשך הטהרה בחג הסוכות, שנכנסים לגמרי לתוך הסוכות והקדושה, כמו המקוה שמקיף את האדם מכל צדדיו. וכך נכנס כל כולו לתוך הסוכה שהיא מקיפה אותו לגמרי, וכמו בסוכה המושלמת יש ד' דפנות כך המקוה סגורה מכל ד' הרוחות וד' הדפנות הסגורים הם כמו ס' סתומה וגם המקוה היא כ - ס' סתומה ויש בה מ' סאה. וכשהאדם נכנס לסוכה היא "מחבקת" אותו מכל צדדיו. שזה מורה על החיבוק והאהבה של הקב"ה אלינו מכל הצדדים בכל הפרטים הגשמיים והרוחניים, שזה גורם לטהרה המושלמת ע"י תשובה מאהבה ולב טהור, בכל הפרטים שזהו הקשר של כללות ספר הטהרה לכללות חג הסוכות.

משכב ומושב בסוכה - קביעות

ב. אמנם אפשר לומר שיש קשר במיוחד לפרטים של הלכות מטמאי משכב ומושב לחג הסוכות, כי הרמב"ם קורא להלכות אלה ונותן את השם "משכב ומושב", כדלקמן:

עיקר החיוב בסוכה הוא הקביעות שם, שהדברים של קביעות חייבים לעשות בסוכה, כי נאמר "בסוכות תשבו שבעת ימים", היינו שעושים שם קביעות והדברים של קביעות חייבים להיות בסוכה. שעל פי הלכה האכילה והשינה חייבים להיות בסוכה, שזה משכב ומושב ואדרבה בשינה יש יותר חיוב ע"פ הדין: שבאכילה אם היא אכילת ארעי פטורים מן הסוכה, כי "תשבו" זה ענין של קבע אבל בשינה גם שנת ארעי צריכה להיות בסוכה כי שינת ארעי יכולה להפך לקבע. [אמנם מנהג חסידי חב"ד, ע"פ רבותינו נשיאנו שלא יושנים בסוכה, שזהו מטעמים רוחניים ע"פ קבלה שאי אפשר לישון באורות נעלים ביותר כאלה, אבל מצד הדין שינה היא קביעות וחייב להיות בסוכה].

מושב הסוכה - כנגד מושב ישראל במצרים

ג. אפשר להוסיף את הקשר בין מטמאי משכב ומושב לסוכות:

מושב היהודי בסוכה הוא בגלל מה שנאמר²⁸ "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים" [וכפי שאומר כ"ק אד"ש מה"מ שע"פ האדמו"ה" בשו"ע טעם המצווה כאן הוא חלק מקיום המצווה] שזו היתה הושבה של קביעות עם ישראל בסוכות במדבר כתיקון ולעומת מה שכותב²⁹ "ומושב בני" אשר ישבו בארץ מצרים שלושים וארבע מאות שנה".

ולעומת הישיבה באופן של מצרים כמו שכתוב בספרים שהיו שקועים בטומאת מצרים, עד מ"ט שערי טומאה, הכניסנו הקב"ה תחת כנפי

השכינה למ"ט שערי קדושה, וסוכם עלינו ע"י ענני כבוד וכנ"ל שזה כמו המקוה המקיף את האדם מכל צדדיו וטובל כל כולו במי הטהרה שזהו כעין חיבוק והאהבה שבין הקב"ה לעם ישראל והרי בחג הסוכות הוא זמן האהבה, לעומת ר"ה ויוה"כ שהם ימים נוראים העבודה מיראה.

וע"י המושב בסוכה, מתקנים את כל העניינים הבלתי רצויים, "מצריים", הקשורים במושב עניינים האכילה, והמשכב בסוכה הוא תיקון לעניינים הבלתי רצויים שהיו ב"משכב" במצרים שהיתה "ערות הארץ"³⁰ "והללו עובדי וכו' והללו עובדי" כנ"ל שאלו הם ענייני הקביעות בחיי היהודי, שע"י הסוכות שה' עשה במדבר יצאו ותיקנו את כל העניינים הבלתי רצויים גם בצניעות נהפכו לקדושה ולטהרה.

וע"כ זוכים להתגלות ולקיום הפסוק³¹ "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילולכם אטהר אתכם" בהתגלות מלך המשיח והגאולה מ"ד ממ"ש נאו!

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר בין ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך

על סיום הל' מטמאי משכב ומושב

א. הסוכה - טהרה, המקוה מ' סאה, ד' דפנות, וחיבוק מכל הצדדים כמקוה.

ב. בסוכות תשבו - קביעות משכב ומושב.

ג. כי בסוכות הושבתי את בני" ביציאת מצרים - כנגד מושב בני" במצרים.

ד. משכב ומושב בסוכה - תיקון לטומאת מצרים - משכב ומושב.

בעז"ה יום ה' פרשת בראשית כ"ה תשרי הי' תהיי שנת גאולת עליון - שנת תבוא עלינו גאולה!

סיום הלכות שאר אבות הטומאות והתחלת הלכות טומאת אוכלין

ואתם הדבקים בהוי' - חיים!

א. התחילו את הלכות שאר אבות הטומאות בחול המועד סוכות ומסיימים בפרשת בראשית, וי"ל הקשר:

הטומאה של אבות הטומאות קשורה עם ענין המיתה וההתנתקות מהחיים ומה' ומהקדושה, כי הרי נאמר³² "ואתם הדבקים בהוי' אלוקיכם חיים כולכם היום" שבמקום שיש דביקות בה', יש חיים וקדושה וטהרה והתנתקות מה' מביא את המיתה והיפך החיים והטהרה.

והדברים שהם אב הטומאה קשורים בענין המיתה, כמו שהרמב"ם מונה אותם בתחילת הלכות אבות הטומאה (א) טומאת נבילה (ב) טומאת שרץ, שכל בעלי חיים לא טמאים עד שימותו, וכל זמן שהם חיים אין הם טמאים ולא מקבלים טומאה. וגם (ג) טומאת שכבת זרע, הוא מטמא בזמן שאינו, חיי, ואינו פועל פעולתו אלא יצא לחוץ, וכשהוא במקומו ופעולתו אין מטמאבית הסתרים.

וגם (ד) טומאת עבודה זרה אב הטומאה מדרבנן, ניתוק מוחלט מה' - מיתה רוחנית.

³⁰ מקץ מב, ט.

³¹ יחזקאל לו, כה.

³² ואתחנן ד, ד.

²⁶ אחרי טז, ל.

²⁷ שלח יד, כ. ורש"י על הפסוק בפרשת כי תשא ג, יא.

²⁸ אמור כג, מג.

²⁹ בא יב, מ.

בשקט מבלי לחגוג ולציין זאת, ובמשך הזמן הורה הרבי עוד כמה פעמים לעשות סעודת סיום על הלכות ע"ד שראו שהרבי רוצה והורה שיחגגו בסעודת מצווה סיום של כל הלכה ברמב"ם, כי כנראה הרבי רואה בסיום של כל הלכה כמו סיום מסכת בש"ס, וכדאי לפרסם זאת בכל ריכוזי אנ"ש בכל העולם!

בלתי רום לבדו

ברוב השנים הרבי לא הסכים שיעשו לו בימה במקום התפילה (רק בשמחת תורה) ובשנת "הקהל" (בשנת תשמ"א) הסכים אד"ש שיתהי בימה במשך חג הסוכות שאז התחיל לומר שיחה כל ערב אחרי מעריב לכבוד שמחת בית השואבה והורה להגביר ולהוסיף השירה והריקודים כל ערב. וכשבא הרבי למקומו לקבלת שבת בשבת אחרי שמחת תורה (עד שנת תשמ"ח התפלל אד"ש במשך השבוע בזאל למעלה) ואד"ש ראה שהשאירו את הבימה ועלה על המדרגות עשה הרבי תנועות תמיהה בידו בכתפיו ובראשו, והבהינו שאינו רוצה הבימה. ולמחרת כבר לא היתה הבימה במקומה (הבימה היתה מכמה חלקים, כך שיכלו להזיז בשבת). ובגלל הדוחק הגדול הסכים אד"ש בשנים אח"ז שיתהי בימה כל חודש, ואח"ז הסכים כל השנה.

כשהסכים אד"ש שיעשו הבימה עשה תנאי אלו מידות יהיו גדול הבימה [אולי בגלל שיש דין שאסור להתפלל במקום גבוה, כי מטריד הכוונה שלא יפול, אבל אם זה מקום גדול הוא נחשב למקום בפני עצמו]

ופרצת - שמח!

בא' השנים בשבת בראשית דיבר כ"ק אד"ש מה"מ: מכיוון שנמצאים כבר אחרי החג ולא מתאים השיר "ושמחת בחגך", אבל עוד נמצאים בחודש תשרי ויש עוד האווירה של החג, והורה הרבי שישירו המילים של הפסוק "ופרצת" בניגון של החג "ושמחת בחגך", ושרו כך כמה וכמה פעמים בעידוד הנפת ידו של הרבי

ברכת כהנים - מהרה ירוץ דברו (ר"ת מי"ד)

בא' השנים בהתוועדות ליל שמחת תורה הורה הרבי, שכל הקהל יברכו א' את השני "ברכת כהנים".

והי' זה מחזה מרהיב לראות אחרי ההתוועדות אלפי אנשים אנ"ש והתמזמים נותנים "ברכת כהנים" בשמחה ואהבה.

לזכות התינוק יוסף יצחק שיחי

נולד ביום ההילולא של הרבנית הצדקנית חנה נ"ע אם כ"ק אד"ש מה"מ ו' תשרי - הי' תהי' שנת גאולת עליון - שנת תבוא עלינו גאולה!

יהי"ר שיגדל להיות חסיד ירא שמים למדן חיל בצבא הרבי שליט"א מלך המשיח!

וירווי הוריו ממנו ומכל יו"ח שיחיו נחת יהודי חסידותי מתוך בריאות והרחבה בגשמיות ורוחניות ועושר ואושר ושמחה תמיד כל הימים ויזכו לקבלת פני מלך המשיח מ"ד ממ"ש נאו!

נדפס ע"י הוריו הרה"ת שמעון וזוגתו אסתר בריינא שיחיו ליאני

(בריס שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם

ועד!

וללמדנו, שכל זמן שיש חיים וחיות יש טהרה וקדושה אבל כשמתנתקים מהחיים וחיות הקודש של עבודת ה' שזהו עניין המיתה, זה מביא הטומאה וכך יהודי בעבודת ה' צריך להיות בחיות ובשמחה ובהתלהבות ואז אין מדבקת בו ח"י שום טומאה רוחנית כי הרי כל ספר טהרה כנ"ל בסיומים הקודמים קשורה גם בטומאה הרוחנית, כפי שפותח הרמב"ם את הספר ב"כותרת, עם הפסוק "לב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי".

בחג הסוכות השמחה והחיות

ב. בסוכות הוא זמן השמחה וההתלהבות בעבודת ה' כפי שאומרים בתפילה "זמן שמחתינו", שאמנם כל החגים הם "מועדים לשמחה", אבל חג הסוכות במיוחד נקרא זמן שמחתינו, וע"ז נאמר בתורה כמה פעמים³³: "ושמחת בחגך וגו' והיית אך שמח!"

וזהו העניין של חג הסוכות, שהושיבנו בסוכות עם יציאת מצרים שיצאו מכל המיצרים והרגשות המצירים שבאים מהיצר הרע, לעבודת ה' בהרחבה ושמחה, שמכאן לומדים את חשיבות וחיוניות עבודת ה' מתוך התלהבות חיות ושמחה הדוחה את כל ענייני הטומאה ויצר הרע והדברים השליליים [והרמב"ם מבאר את חשיבות עבודת ה' בהתלהבות ושמחה כמו אצל דוד המלך "ודוד מפוז ומכרכר בכל עוז וגו'", דווקא בהמשך לדיני סוכות ולולב ושמחת בית השואבה בסיום הלי שופר סוכה ולולב].

ואל עפר תשוב

ג. הקשר לפרשת בראשית גם נראה ברור ובולט, כי בפרשה זו נגזר עניין המיתה לכל האנושות "ואל עפר תשוב"³⁴ שזה מביא את עניין הטומאה.

אז ימלא שחוק פינו!

ד. ועד שמגיעים לשמחה הכי גדולה בקבלת וביאת מלך המשיח ש"אז ימלא שחוק פינו"³⁵, שאז יבטל כל מיתה ועצב ח"ו, ואומר כ"ק אד"ש מה"מ שבדורנו כבר מקיימים זאת, כי זה דור של "א"א"ז", כי האדמו"ר הקודם הרבי הריי"צ הוא דור ה - ח' מהבעל שם טוב, ולכן הוא זמן השמחה הכי גדולה וגלוייה ומלאה שממתיקה ומבטלת את כל העניינים הבלתי רצויים ומגלה ומביאה את מלך המשיח מ"ד ממ"ש נאו!

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר בין ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך

על סיום הל' שאר אבות הטומאות

- א. אבות הטומאה ע"י המיתה - היפך החיים והקדושה והטהרה.
- ב. סוכות זמן שמחתנו - חיות והתלהבות בעבודת ה' קדושה וטהרה.
- ג. בפרשת בראשית נגזר "ואל עפר תשוב".
- ד. בגאולה יבטל כל מיתה ועצב - ואז ימלא שחוק פינו!

ומלאה הארץ סיומים!

בשנים הראשונות של לימוד הרמב"ם אנ"ש עדיין לא ידעו שכ"ק אד"ש מה"מ רוצה שיערכו סעודת סיום על כל הלכה, ובא' ההתוועדות בתקופת סיום הל' טומאת צרעת אמר אד"ש שסיימו הלכה שיש לה סיום מיוחד ומלבב ומסתיימת במילים "ליראי ה' ולחושבי שמו" ואיך זה שעברו ע"ז

³³ ראה טז, יד - טו.

³⁴ בראשית ג, יט.

³⁵ תהילים קכו, ב.